

Β) Μετβ. 1) Περιάγω εἰς ταραχήν, ἐξερεθίζω, ἐκταράσσω Σῦρ. Χίος: Γὰ νὰ πετάξῃ ἡ πέρδικα καταντεῖ νὰ τὴν ἀναγριέψῃς (διὰ πέρδικα, ἡ ὁποία ἀδρανεῖ, ἡσυχάζει) Σῦρ. Ἄ πάρωμεν τὸν ἀγριομέλισσον νὰ τὸν ἀνεγριέψωμεν (ἀγριομέλισσος = βοῦς ἔχων χρῶμα μελίσσης, ἄ = θά. Ἐκ παραδ.) Χίος 2) Προξενῶ φρίκην Τῆν.: Τὸ θεριὸ σ' ἀναγριεύει.

ἀνάγριος ἐπίθ. ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. 67

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος.

Ὁ ἐξηγριωμένος, θυμωμένος: Θυμωμένος, πάντα ἀνάγριος.

ἀναγριτσιάζω Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. ἀναγριτσιάζω Ζάκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. γριτσιάζω.

1) Συστέλλομαι, ρικνοῦμαι Ζάκ. Συνών. γριτσιάζω.

2) Ἀνατριχιάζω Λεξ. Βλαστ. 3) Ἐχω ρῖγος ἐκ πυρετοῦ Λεξ. Μπριγκ.

ἀναγρίτσιασμα τό, Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγριτσιάζω.

1) Ἀνατρίχιασμα Λεξ. Βλαστ. 2) Ρῖγος ἐκ πυρετοῦ Λεξ. Μπριγκ.

ἀναγρίωμα τό, Λεξ. Δεῖκ Περίδ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγριώνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἐρεθισμός, παροξυσμός.

ἀναγριώνω Λεξ. Δεῖκ Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. ἀναγριώνου Θεσσ. (Ζαγορ.) ἀνεγριώνω Κῶς ἀνιγρώνου Μακεδ. (Σέρρ.) ἀνηγριώνω Δαρδαν. Μέσ. ἀναγριώνουμι Θράκ. (Μάδυτ.) ἀναγουρώνουμι Μακεδ. (Σέρρ.) ἀνεγριώνουμι Θράκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ἀγριώνω. Ἡ λ. ὡς καὶ ὁ τύπ. ἀνεγριώνω καὶ παρὰ Γερμ.

1) Ἐρεθίζω, παροξύνω τινὰ ἐνθ' ἀν.: Μὴν ἀναγριώνῃς τὸ ζῷο Λεξ. Δημητρ. Ἀνιγρώθ'κι ἡ καρδιά τ' (ἐξηγέρθη πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν πράγματός τινος) Σερρ. Συνών. ἀγγρίζω 1, ἀγριώνω 1, ἀναγγρίζω Α 1, ἀναγκάζω Α 2, ξαγγρίζω, ξαναγγρίζω, παραγγρίζω.

2) Φωνάζω, κλαίω, ἐπὶ βρέφους Μακεδ. (Σέρρ.) 3) Καθίσταμαι μανιώδης Λεξ. Δεῖκ 4) Φρίττω Θράκ. (Μάδυτ.) Συνών. ἀνατριχιάζω. 5) Μέσ. ἐπιδεινούμαι Θράκ.: Ἀνεγριώθ'κε τὸ πρᾶμα.

***ἀναγροικῶ**, μέσ. ἀναγροίσκουμαι Καπ. (Σίλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ἀγροικῶ.

Ἐννοῶ, ἀντιλαμβάνομαι: Ἄσμ.

Χαπαρίτσιν τὴν ἔστειλε μὲ τοῦ πονλλιῦ τὴν γλῶσσαν, Καλάνα ἀναγροίσκεται ἄς τοῦ πονλλιῦ τὴν γλῶσσαν.

Συνών. ἀγροικῶ 1, καταλαβαίνω, νοιώθω.

ἀναγρυλλώνω ἀμάρτ. ἀναγουρλώνω Λευκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. γρυλλώνω.

Διανοίγομαι, διατείνομαι: Ἄσμ.

Ἀνασαντζών' ἡ τρίχα του κι ἀναγουρλών' ἡ τρεῦπα του.

ἀνάγυρα ἐπίρρ. Μακεδ. (Καστορ.) Πελοπν. (Καλάμ. Κάμπος Λακων. Κορινθ. Σαραντάπ.) κ. ἄ. —ΚΠασαγιάνν. Μοσχ. 84 —Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀνάγυρα Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀνάγυρα Στερελλ. (Γαρδίκ.) ἀνέγυρα Θράκ. (Καλαμ. Στέρν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνάγυρος.

1) Ἐκ τῆς ἀντιστροφῆς καὶ οὐχὶ τῆς συνήθους ἐπιφανείας, ἀνεστραμμένως Λεξ. Δημητρ.: Βάνε τὸ σκέπασμα ἀνάγυρα. Συνών. ἀνάποδα, ἀνάστροφα. β)

Ἐπτίως Λεξ. Δημητρ.: Γλιότρησα κ' ἔπρεσα ἀνάγυρα. Συνών. ἀνάσκελα, ἀντίθ. πρὸς μὲν. 2) Στροφάδην, κυκλοτερῶς, μὲ γῦρον Θράκ. (Στέρν.) Πελοπν. (Καλάμ. Κάμπος Λακων. Κορινθ. Σαραντάπ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Γαρδίκ.) κ. ἄ. —Λεξ. Πρω.: Καλύτερα νὰ πααίνουμι ἀνάγυρα κι ὅχ' κουφτὰ 'ς τοῦ β'νὸ Αἰτωλ. || Φρ. Νὰ τὸ πῆς ἀνέγυρα (οὐχὶ ἀπ' εὐθείας, ἀλλὰ μὲ πλάγιον τρόπον) Στέρν. || Παροιμ. Ὅμοιος πάει ἀνάγυρα πάει σπῖτι του (ὁ διὰ πлагίας ὁδοῦ ἐνεργῶν ἐπιτυχάνει τοῦ σκοποῦ του) Καλάμ. || Ἄσμ.

Νὰ παίρνω δίπλα τὰ βουνὰ κι ἀνάγυρα τοὺς κάμπους Σαραντάπ. Συνών. *ἀναγυρητά. β) Πέριξ, κίγκλω Πελοπν. (Λακων.) —ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' ἀν. —Λεξ. Πρω.: Τ' ἀνάγυρα χωριὰ Λακων. Τὰ δέντρα τὰ πυκνὰ τοῦ λόγγου ἀνάγυρα ἐφάνταζαν πελώρια μπουκέττα ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' ἀν.

3) Μακράν, ἀπόκεντρα Θράκ. (Καλαμ.) Μακεδ. (Καστορ.): Πέφτουμε ἀνέγυρα Καλαμ.

ἀναγυρεῖα ἡ, Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀνάγυρος (II).

Τὸ φυτὸν ἀνάγυρος, ὁ ἰδ. [*]

ἀναγυρεύω Ζάκ. Κρήτ. Κύθηρ. Πελοπν. (Δημητσαν.) κ. ἄ. —Λεξ. Δεῖκ Περίδ. Μπριγκ. Βλαστ. Δημητρ. ἀναγυρεύω Κρήτ. ἀνεγυρεύω Κάσ. Α.Κρήτ. ἀνεῦρεύω Μύκ. νεῦρεύω Κάσ.

Τὸ μεσν. ἀναγυρεύω. Πβ. Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν. στ. 555 (ἐκδ. WWagner σ. 258) «τὸν κῆπον ἀνεγύρευα, τὸν ἔρωτα, τὴν κόρην».

1) Προσπαθῶ νὰ εὑρῶ, ἀναζητῶ ἐνθ' ἀν.: Ἀναγυρεῖ το δαχτυλίδι ποῦ ἔχασε Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.

Ἄς τὸ σπῖτι μέσα μῆκανε καὶ τὴν ἀναγυρεῖαν Κρήτ.

Σὰν μοῦ τὸ πάρης, ὕπνε μου, πᾶρε καὶ φέρε μού το νὰ μὴν ἐρτῇ ἀφέντης του καὶ νεῦρέψῃ μού το

(βανκάλ.) Κάσ. Συνών. ἀναγορεύω 4. 2) Κάμνω μνειάν τινὸς ἀπόντος, ἀναφέρω τινὰ Πελοπν. (Δημητσαν.): Παροιμ. Ἀναγύρεψε τὸ γάδαρο νὰ δῆς τ' ἀφτιά του (ἐπὶ προσώπου ἐμφανιζομένου, καθ' ὃν χρόνον γίνεται λόγος περὶ αὐτοῦ). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναγορεύω 1.

Πβ. ἀναγογυρεύω.

***ἀναγυρητά** ἐπίρρ. ἀναγιουρητά Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀναγυρητός.

Κυκλοτερῶς, στροφάδην: Ἐιδάη ἀναγιουρητά (ἔκαμε στροφὴν ἀντὶ νὰ περάσῃ κατ' εὐθείαν). Συνών. ἀνάγυρα 2.

ἀναγύρι τό, Κρήτ. —Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀνάγυρος (II).

Τὸ φυτὸν ἀνάγυρος, ὁ ἰδ.

ἀναγυρία ἡ, Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀνάγυρος (I).

Περιστροφὴ: Ποῦ νὰ πάμε ἀπ' ἐκεῖ; — Ἐχει ἀναγυρία ἡ ἀναγυρίες (εἶναι ἀνάγκη νὰ κάμῃ τις μεγάλην περιστροφὴν διὰ νὰ φθάσῃ). Πβ. ἀναγυρίδα, ἀπογυρίδα.

ἀναγυρίδα ἡ, Κρήτ. Κύθηρ. —Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀνεγυρίδα Θήρ. Α.Κρήτ. ἀνεῦρίδα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀνεῦρία Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀνάγυρος (I).

1) Κίνησις οὐχὶ κατ' εὐθείαν, ἀλλὰ περιστροφικὴ Θήρ. Κάρπ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἀργεῖ τὸ νερὸ νὰ κατέβῃ, γιὰτὶ εἶναι μεγάλη ἡ ἀνεῦρίδα ποῦ κάνει Ἀπύρανθ. Τύση ἀνεγυρίδα ἔκαμα, ὥστε νὰ σὲ ξετρυπώσω Θήρ. || Ἄσμ.

μάθανε πῶς σ' ἀγαπῶ κ' ἐστέσα δὴ βαῖδα
 γὰρ ἔγωγε μουνε μαργιόλικο κ' ἔκαμ' ἀναγυρίδα
 Κρήτ. Πβ. ἀναγυρία, ἀπογυρίδα. Ἡ λ. καὶ ὡς
 τοπ. Κάρπ. Νάξ. β) Περιφερική, ἐλικοειδὴς ὁδὸς
 Κρήτ. Συνών. ἀγανξά 2, ἀναγανξά. γ) Περι-
 φορὰ νεκροῦ ἢ εἰκόνων κατὰ τὴν λιτανείαν Κύθηρ. δ)
 Περιπατος Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: Κάναμε μιὰν
 ἀναγυρίδα ἔς τὰ περιβόλια Λεξ. Πρω. Κάνομε κάθε βράδυ
 μιὰν ἀναγυρίδα ἔς τὴν ἀκροθαλασσίαν Λεξ. Δημητρ. Συνών.
 βόλτα. 2) Ἐπιστροφή, ἐπάνοδος Κάρπ.: Ἄσμ.
 εἰς τὴν ἀνευρίαν μου κ' εἰς τὸ τραοῦσμά μου,
 ἔγνα μ', ὁ πρωτοθεριστὴς ἔνιπολοήθηκέν μου
 (τραοῦσμα = τραγούδι, τραγούδι. ἔνιπολοήθηκέν =
 ἀντέστην).

ἀναγυρίζω Ἄνδρ. Ἡπ. Κρήτ. Πελοπ. (Λακων.
 Μάν. Οἶν.) κ. ἀ. — Λεξ. Δεξ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Δημητρ.
 ἀναγυρίζουν Σκόπ. Σάμ. κ. ἀ. ἀνεγυρίζω Ἄνδρ. Θήρ.
 Θράκ. (Περίστασ.) Α.Κρήτ. Κάρπ. Κάσ. Σέριφ. ἀνεγυ-
 ρίζω Σίφν. ἀνευρίζω Κάρπ. Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.
 Βόθρ.) ἀναυράω Ἡπ.

Τὸ μεσν. ἀναγυρίζω. Περί τῆς λ. πβ. ΣΨάλτην ἐν
 Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 29 κέξ.

Α) Ἀμβτ. 1) Ἐπιστρέφω, ἐπανέρχομαι Κρήτ. Πε-
 λοπ. (Λακων.) — Λεξ. Δεξ.: Ν' ἀναγυρίσης γλήγορα Λακων.
 Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Φραντζῆ Χρον. 129, 17Ρ (ἔκδ. Βόν-
 νης) «ἐκ τῶν ἐκεῖθεν ἀνεγυρίσαμεν». 2) Περιφέρομαι
 ἐδῶ καὶ ἐκεῖ Λεξ. Ἐλευθερουδ. Δημητρ.: Ἀναγύριζε τ' ἀπό-
 γεμα ἔς τὰ σοκάκια Λεξ. Δημητρ. 3) Παρεκκλίνω τῆς
 εὐθείας ὁδοῦ, ἀλλάζω διεύθυνσιν, λοξοδρομῶ Θράκ. (Περί-
 στασ.) Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπ. (Μάν.) κ. ἀ.:
 Ἀνεγυρίζ' νὰ μὴ μὲ δῇ Περίστασ. Ἀποκεῖ ν' ἀναγυρίσης
 Κρήτ. Θὰ πάω ν' ἀνευρίσω, γιατί θέλω νὰ μὴ μὲ δῇ κάνεις
 Ἀπύρανθ.

Β) Μετβ. 1) Ἀναστρέφω, ἀντιστρέφω Ἄνδρ. Νάξ.
 (Βόθρ.) Σάμ. Σίφν. κ. ἀ. — Λεξ. Δεξ.: Ἀνεγύρισε τὸ πιάνο
 — τὸ πιάνο κτ. Βόθρ. Ἀνεγύρισε τὸ στρώμα ἔς τὸν ἥλιο
 Σίφν. Τὰ ροῦχα μου παλαιώσανε τοιαῖ θὰ τ' ἀνεγυρίσω
 Ἄνδρ. || Παροιμ. Σύντροφι, κὶ ἂν οὐμιλοῦμι, ἀναγύριζε τὴν
 πίττα (καὶ περὶ ἄλλα ἀσχολούμενοι δὲν πρέπει νὰ παρα-
 μελῶμεν τὸ κύριον ἡμῶν ἔργον) Σάμ. β) Μεταστρέφω
 τὰ λεγόμενα, ὁμιλῶ μετὰ περιστροφῶν Λεξ. Δημητρ. γ)
 Ἀνακατώνω, ἀνασκαλεύω Θήρ. Κάρπ. Κρήτ. Σέριφ. κ. ἀ.
 — Λεξ. Βλαστ.: Ἀνεγυρίζω τοῖς σταφίδες Θήρ. || Παροιμ.

Π' ἀνεγυρίζει τὰ πηλὰ | ἔς τὴ μέση πέφτει καὶ βουλᾶ
 (ὁ ἀρεσκόμενος εἰς σκάνδαλα βλάπτεται πρῶτος αὐτὸς
 καὶ δυσφημεῖται) Α.Κρήτ. δ) Ἐρευνῶ περιτρέχων πρὸς
 ἀνευρεσιν πράγματος Ἡπ. Θήρ. Πελοπ. (Λακων.): Ὅλον
 τὸν κόσμον ἀνεγύρισα γιὰ νὰ βρῶ ἓνα πορτοκάλι Θήρ.
 Τὰ τοιλικρωτὰ ἀναγυρίσαν τὸν μύλο, μὰ δὲν ἤθρανε τὸ γέρω
 (τοιλικρωτὰ = καλικάντζαροι) Λακων. ε) Προσέχω πολύ,
 φυλάττω τι Σίφν.: Ἀναγυρίζει τὰ ροῦχα του γιὰ νὰ τὰ ἔχη.
 Διὰ τὴν σημ. πβ. Ἐρμονιακ. στ. 1846 (ἔκδ. ΔΜαυροφρ. σ. 143)
 «ὄψιν γὰρ ποσῶς οὐ βλέπει, | βασιλέαν οὐ φροντίζει, | οὐ
 σοφὸν ἀναγυρίζει». 2) Ἐπιστρέφω τι, ἰδίᾳ ἐμπαιγμὸν
 ἢ χλεύην Κρήτ.: Τοῦ ἀναγύρισε δὸ λόγο (ἐνν. τὸν ὑβρι-
 στικόν). β) Χλευάζω, ἐμπαίζω τινὰ Κάρπ. Κρήτ.: Τὸν
 ἀνεγύρισε καὶ τοῦ πε πολλὰ Κάρπ. 3) Ἀποποιῶμαι,
 περιφρονῶ Κρήτ. Σέριφ.: Δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀναγυρίσης
 ἐκεῖνο τὸ γαβρό, εἶναι καλὸς Κρήτ. Ἀναγυρίζει τὰ φαγητὰ
 Κρήτ. Σέριφ. Τὸ πρόβατο ἀναγυρίζει τὰ χόρτα ποῦ ν'
 ἀπάνω ἔς τὴ γοργὴ Κρήτ. || Γνωμ. Γιὰ τὴν καινοτομία
 στρατὰ τὴν παλαιὰ μὴ δὴν ἀναγυρίζης (μὴ περιφρονῇς τὰ

παλαιὰ χάριν τῶν νέων) αὐτόθ. β) Ἀθετῶ Κρήτ.: Ἀνα-
 γύρισα τὸν λόγο μου. Μὲ προσκάλεσε νὰ φάω καὶ τώρᾳ
 τ' ἀναγυρίζει. Συνών. ἀνακαλῶ. 4) Παρεκκλίνω, ἀπο-
 μακρύνω τι ἀπὸ τινος Ἡπ. Κάρπ. Κρήτ. Κύθν. Νάξ.:
 Ὁ Θεὸς ν' ἀναυράῃ τὸ κακὸν Ἡπ. || Ἄσμ.

Θάλασσα, τὸ πουλλάτοι μου ἀτὴ σου τὸ γνωρίζεις
 τὸ ἀπ' τὰ μεῖα τὰ σύματα νὰ μοῦ τ' ἀνευρίξης
 Κύθν.

Π' ὅλες τὲς πόρτες πάρτε με, π' ὅλες γυρίσετε με,
 ποῦ τῆς βασιλοπούλ-λας μου ἀνευρίσετε με

Κάρπ. β) Ἀποφεύγω τινὰ Κρήτ.: Ἄσμ.

Μὰ μετὰ ποιό, ἔς τὴ δίσι σας, θενὰ μαλώσω πλὸς μου,
 ἀνεῖν κὶ ὅλοι μὲ τρέμουνσι κὶ ἀναγυρίζουσὶ με;

5) Πείθω, παραπείθω τινὰ νὰ κάμῃ ἄλλως παρὰ ὡς
 ἐσκέπτετο Σκόπ.: Μὴν τ' ἐς τέτοια καὶ τοὺν ἀναγυρίζ'.
 Πρῶτα μ' ἀναγύρισις νὰ πάμι κὶ τώρᾳ δὲν ἔρχισι. Μὴ μ' ἐς
 τέτοια, γιατί ἀναγυρίζουμι.

Μετοχ. ἀναγυρισμένος 1) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον σέβε-
 ται τις ἢ ἀποφεύγει νὰ τὸν προσβάλῃ ἀναγυρίζων τὴν
 ὑπεροχὴν του Κρήτ.: Ἄσμ.

Ποῦ θενὰ βγῇ ἔς τὸν Ὀμαλὸ νὰ ν' ἀναγυρισμένος
 Λακκίωτ' ἂς κάνῃ σύντεκνο καὶ Σφακιανὸ κουμπάρο.

Μονό ναι τῶν ἐννεὰ ἀδερφῶν τῶν ἀναγυρισμένων.

2) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον ἀποφεύγει τις ὡς πάσχοντα
 ὑπὸ λώβης Κάρπ.

ἀναγύρισι ἢ, ἀμάρτ. ἀνεγύρισι Σίφν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγυρίζω.

Ἡ μεγάλη προσοχή.

ἀναγύρισμα τό, Κρήτ. Πελοπ. (Λακων. Μάν.) Σέριφ.

ἀναυρίσμα Κάρπ. ἀνεγύρισμα Κάρπ. Σέριφ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγυρίζω.

1) Τὸ νὰ ἀνακατώνῃ, ἀνασκαλεύῃ τίς τι Κάρπ. Συνών.
 ἀνακάτεμα, ἀνακάτωμα. β) Τὸ ἀνασκαπτόμενον

διὰ τοῦ ρύγχους τοῦ χοίρου μέρος Σέριφ. 2) Περι-
 στροφή καὶ δὴ δημητριακῶν καρπῶν ἐν κοσκίνῳ κατὰ τὸ
 κοσκίνισμα, καθ' ἣν ἐπιτολάζουν τὰ σκύβαλα, ἄχυρα κτ.

Σέριφ. 3) Περίοδος, ἐπάνοδος, ἐπὶ χρόνου Πελοπ.

(Λακων. Μάν.): Τοῦ χρόνου τ' ἀναγύρισμα Λακων. || Ἄσμ.

Μὲ καλοστράδις ὁ Θεὸς | ἔς τοῦ χρόνου τ' ἀναγύρισμα

κ' ἔκαμα καὶ καλὸ παιδί

Μάν. 4) Ἐμπαιγμός, χλεύη Κρήτ. 5) Ἀπομάκρυν-
 σις ἀπὸ τινος, ἔνεκα μεταδοτικῆς νόσου Κάρπ.

ἀναγυριστής ὁ, ἀμάρτ. ἀνευριστής Κάρπ. Θηλ.

ἀνεγυρίστρα ἢ, Τῆν. (Κωμ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγυρίζω.

1) Θηλ. ὁ αὐλόγυρος τοῦ στάβλου Τῆν. (Κώμ.) 2)

Ἄρσ. ὁ ὁμιλῶν μὲ ὑπαινιγμούς Κάρπ. Πβ. ἀναγυρι-
 στικός.

ἀναγυριστικά ἐπίρρ. Κρήτ. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

ἀναυριστικά Κυκλ. ἀλαγυριστικά Κρήτ. ἀνεγυριστικά

Α.Κρήτ. ἀνευριστικά Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναγυριστικός.

Μὲ ὑπαινιγμούς, πλαγίως, παραβολικῶς ἐνθ' ἀν.:

Ἀναγυριστικά τὰ λές τὰ λόγια σου Κρήτ. Μοῦ τό πε ἀνα-

γυριστικά αὐτόθ. Πάντ' ἀνευριστικά μιλεῖ Κάρπ.

ἀναγυριστικός ἐπίθ. Κρήτ. (Ρέθυμν. κ. ἀ.) — ΙΚον-

δυλάκ. Πατούχ. 89 ἀνεγυριστικός Α.Κρήτ. ἀναγυρι-

σικά τά, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναγυριστής. Ὁ τύπ. ἀνεγυριστικός

καὶ ἐν Στάθῃ πρᾶξ. Γ στ. 353 (ἔκδ. ΚΣάθα 166).

